

Че какъ , попыта Михаилъ , можемъ да знаемъ , че е тука , кога Го не видимъ ?

Послушай , сынко , отговори Теофилъ . Видѣлъ ли си нѣкога душѣ-тѣ ми ?

— Не сжмъ .

— А не вѣрвашъ ли , че имамъ душѣ , и че душа-та ми е сега тука ?

— А ! вѣрвамъ , истина .

— Зачто вѣрвашъ ?

Михаилъ попомысли малко и послѣ рече : зачото тя чюж да говоришь .

— Зачтото мя чюешъ да говорѣж ? говоренъе-то обаче става съ языка и съ уста-та , които сж удове отъ тѣло-то ни , а не съ душѣ-тѣ . Може , зачото мя чюешъ да говорѣж разумно ; зачото мя чюешъ да произносѣж не само звукове прости , но звукове , които изражяватъ мысли . Не мыслишь ли това ?

— Истина , това , но не знаяхъ да го кажѣж , както го каза ты .

— Твѣрдѣ добрѣ . Слѣдователно мыслишь , че душа-та ми ся находитъ и тука , зачото прави едно нѣчто , сирѣчь производи понятія , които произносятъ уста-та ми . Слѣдователно ако ся научишь , че и Богъ и тука и на всждѣ по вселенижѣ нѣчто производи и прави , не щешъ ли ся увѣри за истж-тѣ причинѣ , че и Той ся находитъ и тука и на всждѣ ?

То ся знае , отговори Михаилъ : зачото какъ